

BÁTORI MÁRIÁNAK

KOPORSÓJÁNÁL

SZOMORÚ DALL.

I.

Vig Tavaszkor a' zöld Pázsit
Mezejével szépen kél:
Mert a' téli zúr-zavarnak
Fagy'-derétől már nem fél.
Rózsáknak-is szép illattya
Be sok Bánatot el-él!
Csak a' mi szegény Szívünknek
Ő' Nap-fénnye 'Faj nem kél.

II.

Arva Gerlicze' módgyára
Száráz ágon ugrálunk.
Hajnal' basadttá' korában,
Zöld fára se találunk.
Nincs, ki Búnskat el-ozslatná.
Itt-is meredve állunk.
Leány-várban szép Máriát
Mert már soba nem láttjuk.

III.

Ha-bogy ormos koporsója
Szép Testét el-temeti;
Piros Csizmájának nyomát
A nagy Hó-is bé-lepi;
De Erkölcének szebb btrét
Soha el-nem-tünteti;
Hanem a Magyar Szivekben
Azt örökre élteti.

IV.

Nyugodgy, Lelkem! csendességben!
Könyveinkkel áztatunk.
Szerencsénk lesz, ha utánnad
Mi-is hamar halhatunk:
Mert ott Téged' az Egekben
Ismétt fel-találhatunk;
És vég nélkül Veled egygyütt
Gyöngy-virág közt járhatunk.

[Buda, 1794]